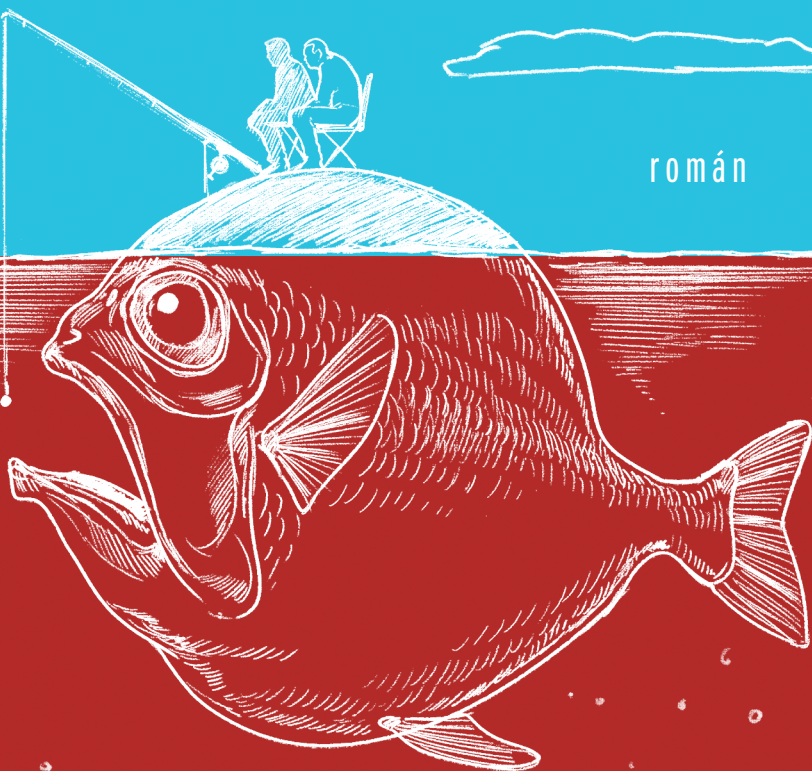
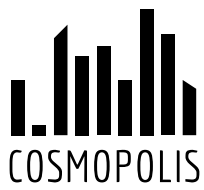

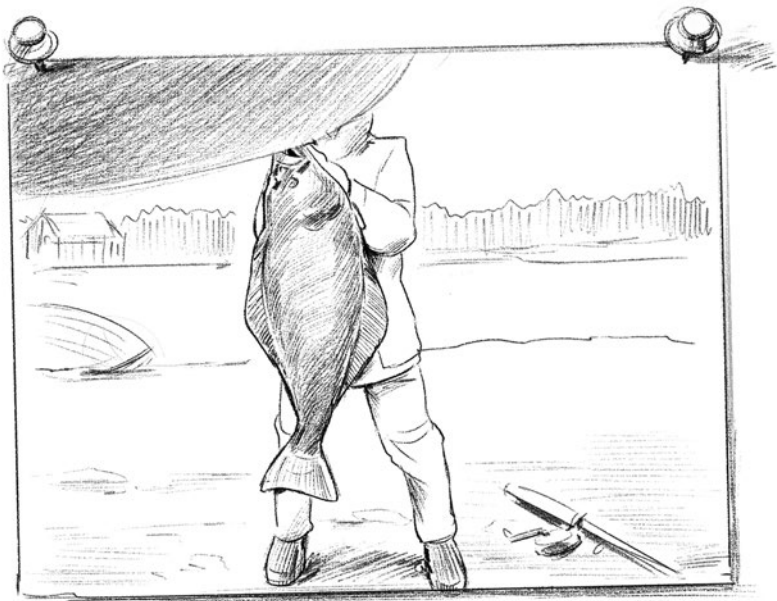
ZAPOMENUTÝ OSTROV NĚKDE V PACIFIKU

román

TEREZA DUSOVÁ

**ZAPOMENUTÝ OSTROV
NĚKDE V PACIFIKU**

TEREZA DUSOVÁ

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

© Tereza Dusová, 2021

Illustrations © Petr Fousek, 2021

ISBN 978-80-271-1719-2

*Edvinovi, Mili a Petrovi.
Rodičům a dětem.*

KAPITOLA PRVNÍ

HUGO

V ideálním světě se lidé dělí do čtyř skupin. Na lidi duchem velké a tělem malé, na ty tělem velké a malé duchem, na duševní i tělesné zakrslíky a na titány těla i ducha. Hugo nežije v ideálním světě. Dost možná nežije vůbec a je jen smyšlenou postavou, ale kdoví.

Ve skutečném světě si Hugo právě čte, co napsal, a přemýšlí, jestli je to na začátek dost dobrý. První věty musí chytnout, aby vás donutily číst dál, to je učili v prvním ročníku. Jak to není zajímavý, tak je to průser.

„Hele, to nedává smysl, cos napsal,“ ozve se Hugovi za zády Zuzana. Jsou spolu tak dlouho, že Hugo občas zapomíná, proč spolu vlastně jsou. Hlavně ve chvílích, jako je tahle.

„Uděláš mi kafe, miláčku? Seděl jsem nad tím celou noc.“ Není to pravda, do tří hrál WoWko a pak se lítoval, ale mohlo by ji to na chvíli umlčet.

„Nad těmahle čtyřma větama, jo? To ses měl radši vyspat.“

Zuzana někdy dost nepříjemně připomíná Hugovu mámu. A pak, co může podržtaška z reklamky vědět o psaní?

„Co když někdo není ani velkej, ani malej, ale prostě tako-

vej nijakej?“ ozve se od kávovaru, a Hugo se ze všech sil snaží vybavit si, jak hezký má Zuzana prsa. Doufá, že mu to zabrání, aby ji poslal do prdele hned po ránu.

„Musíš uznat, žeš zapomněl napsat o lidech, co jsou prostřední. A bez nich to nedává smysl.“

„Jdi do prdele!“ zakřičí Hugo do vrčení kávovaru a prskající kávy.

„Co jsi říkal?“

„Nic.“

Hugo na lidi, co jsou takový nijaký, nezapomněl. Oni tam nepatří. Ideální svět je to právě proto, že tam takový nijaký lidi nejsou. Nejsou tam lidi jako on. A rozhodně tam není tohle debilní léto, kdy už patnáct dní v kuse leje a nálada ve městě stojí za hovno. Léto ve městě vždycky stojí za hovno. Jenže Zuzana tady má svoje super místo v reklamce, který by nerada ohrozila nevhodně vybraným termínem dovolený. *V září nebo v říjnu může být někde na jihu přece taky hezky.*

Zuzana v ideálním světě pochopitelně není.

Ačkoli tam možná jsou její prsa. A zadek.

Zuzana je v ideálním světě němá, usměvavá bytost ochotná souložit vždycky, když má Hugo chuť. A Hugo má chuť často. On sám je v ideálním světě výšky sice jen lehce nadprůměrné, ale psýché, intelektem a dílem se řadí k velikánům. Nestouplo mu to do hlavy. Zůstal pořád tím milým a zábavným klukem, kterýho si pamatujete od prvního setkání do posledního vydechnutí. Ne že ho nepoznáte dva měsíce po škole, když vás nadšeně zdraví na Libeňském mostě. Možná se ale nejmenuje Hugo. To jméno odjakživa nesnáší.

Měl se jmenovat Marek. Jenže to byl komplikovaný porod

koncem pánevním, což jak říká táta, byla jediná klika. Máma totiž na schodech do porodnice uklouzla a spadla na břicho. Být ve správné poloze, měl Hugo podle všeho z hlavy fašírku. Takhle se sice narodil po dvaceti hodinách čirého utrpení, ale jenom s velkou modřinou na zadku.

Tátovi se Hugův způsob příchodu na svět líbil. „Všem jsi dal hned na začátku jasně najevo, že ti celej svět může bejt u prdele, rozumíš?!“ Máma z toho byla odvázaná podstatně míň. U porodu jí selhaly ledviny, což spustilo celou řadu dalších problémů, takže veškerou dokumentaci obstarával táta.

Nechat tátu vyplňovat jakékoli úřední papíry znamená katastrofu. „Úřední lejstra, u toho člověk musí přemýšlet, ne že tam vybleješ první, co tě napadne. Jedna chyba, a vleče se to s tebou celej život. Já měl spolužáka, kterej se jmenoval Pjenička. S *pje*! Celoživotní zmetek jenom proto, že se nějaká bába matrikářka kdysi nenaučila pořádně česky.“ A protože nad příslušnými dokumenty táta hodně přemýšlel a máma byla bez sebe, jmenuje se Marek nakonec Hugo. Po čoklovi od sousedů.

Bydleli tenkrát v pavlačovém domě, a vždycky když šel táta na cigáro, sledoval toho psa z pavlače, jak lítá po dvorku. Když Hugo v pubertě otce vzrušenou fistulí žádal, aby mu anabázi se jménem nějak rozumně vysvětlil, řekl jenom: „Byl to takovej veselej pes. Měl jsem ho rád.“ Tím považoval diskuzi za ukončenou. Když se k tématu o několik let později vrátili, dodal ještě: „Bóže, ty naděláš! Indiana Jones se taky jmenoval po čoklovi. A vadilo mu to nějak? Hovno. Ten měl, kamaráde, jiný starosti!“

Táta nechtěl mámě komplikovat už tak hysterické šestinedělí, takže zhruba první dva měsíce Hugovi oba říkali Marečku. Do vítání občánků, kde to prasklo. Jestli někdo snášel jméno Hu-

go hůř než on sám, byla to maminka Eduarda, známá jako čtvrtý a poslední pokus chudáka Edy o syna. Eduška je na debilní jména vysazená. Půl roku měli s tátou tichou domácnost (i když na tichou domácnost v ní bylo poměrně dost řevu), a kdyby se tehdy k rozvodům přistupovalo jako dneska, asi by se i rozvedli. „Jak jsi mu jen moh dát tak debilní jméno? Děti se mu budou smát.“ – „Ale Eduško, Hugo není debilní. Debilní by bylo, kdyby se jmenoval třeba Ota...“

Ota se narodil, když bylo Hugovi patnáct. Ne proto, že by to dřív nešlo, ale protože máma po předchozí zkušenosti už nikdy a za žádnou cenu rodit nechtěla. Dokonce tátovi nabízela, aby „si pořídil dítě jinde“, že se zlobit nebude. S druhým potomkem souhlasila až ve chvíli, kdy jí byl svatosvatě přislíben porod císařským řezem v celkové anestezii. Na ten ale nedošlo. Ota se narodil hlavou napřed třicet osm minut potom, co mámě praskla voda. „Doslova z ní vyletěl!“ trylkoval opilý otec, když se vrátil z porodnice se sérií fotek z Otova zrození, které nechal expres vyvolat a které Hugo neměl nikdy vidět. Spolu s pádem režimu v zemi se změnil i názor na přítomnost otců u porodu. Hugo si není jistý, jestli zrovna tahle změna byla k lepšímu.

Hugo a Ota. Nejmenuje se jenom po čoklovi! Otec jako milovník literatury, vášnivý rybář (a o mnoho let později také autor nejprodávanější české knihy o rybách a rybaření) ani nemohl svoje syny pojmenovat jinak než po bratrech, z nichž jeden napsal *Zlaté úhoře* a druhý rybám rozuměl víc než lidem. Huga těšilo, že je součástí dlouhodobého, řekněme, až konceptuálního plánu, což táta sice nikdy přímo nepotvrdil, ale taky nevyvrátil. Máma tvrdí, že Ota je Ota jenom proto, že kdyby se jmenoval

jakkoli normálně, vypadalo by to, že svého prvorozeného nemá rád, ale Hugo vzal díky rybářské teorii svoje jméno částečně na milost. Do chvíle, kdy mu jistá dívka v roztoužení zašeptala do ucha „Hugí“. Tehdy dospěl k závěru, že některý jména prostě nejde mít rád, ať už je to s jejich původem jakkoli. Zvláště když ve hře mohlo být i jméno třetího bratra Poppera, docela neškodný Jiří. Toho si asi táta nechával do zásoby. Jak říkal, mají s maminkou patnáctiletý reprodukční cyklus, tak na něj třeba ještě někdy dojde. Vzhledem k tomu, že cyklus už o devět let přetáhli, a vzhledem k jejich předdůchodovému věku by na to Hugo moc nesázel.

Vyrůstat v rodině bohéma a spartánské, organizací všeho posedlé puntičkářky bylo o nervy. Na nedostatek lásky si Hugo stěžovat nemohl, do patnácti byl jedináček a vřelá rodičovská náruč pro něj byla otevřená vždycky, když ji potřeboval. Jenže v případě mámy a táty to bylo vroucí objetí na sudu se střelným prachem. Jeden nikdy nevěděl, kdy to bouchne. A boučhalo to často.

Táta byl vždycky pohodář čili tak trochu zevlák, což mámu dohánělo k šílenství. Máma s fanatickou důsledností tepala každou nedůslednost, což tátu vyhánělo na ryby. Když Hugo mámu štvál, byl zevlák po tátovi. Když přinesl jedničku, byl cílevědomý po ní. Když Hugo přinesl jedničku, byl mamánek a šprt. Když se v sedmé třídě na lyžáku opil a pozvracel třídní učitelku tak, že ho málem vyloučili ze školy, udělal na tátu poprvé v životě dojem, protože „na tyhle věci budeš, kamaráde, jednou vzpomínat! Ne na to, jestlis měl jedničku nebo dvojku z časový osy národního vobrození.“ Pravda. Na druhou stranu Hugo dostával jedničky rád.

První větší mráčky se na rodinném nebi objevily nedlouho po Otově narození. Začalo to tím, že tátu vyhodili z rozhlasu. Sice mu téměř okamžitě nabídli místo editora v novinách, ale Hugo tuší, že tátu rozchod s rádiem doteď úplně nepřebolel. Ne že by za těch dvaadvacet let někdy něco v tom smyslu řekl nebo jen naznačil, ale stačí se dívat. Pořád si schovává pásy s pořady, co měl rád. I když je dávno nemá na čem přehrát a jenom na nich utírá prach, stejně ty krabice bere do ruky takovým zvláštním způsobem. Podobně jako bere rybářský pruty nebo kytičkovej servis po babičce.

Po odchodu z rádia táta na nějakou dobu prakticky přestal mluvit. S výpovědí dostal odstupné ve výši šesti platů a do novin nastoupit odmítal. Místo toho se začal realizovat obsedantním úklidem domácnosti. Slabost pro úklid měl odjakživa, ale v týdnech „po rádiu“ se to úplně vymklo. Jednak s ním v dobách před úklidem bejvala podstatně větší sranda a jednak dokázal luxovat i v šest hodin ráno kolem Hugovy postele. Jelikož Hugo právě objevoval kouzlo pátečních rockoték *U Cikána*, cigaret a alkoholu, bylo jen otázkou času, kdy nazvrací přímo pod vysavač. Když se to stalo, byl táta o dost míň nadšenej, než když Hugo pozvracel třídní učitelku, protože „ta bába to ze sebe umyla sama, rozumíš, ale z tý hadice už to nedostane ani pánbůh“. Trestem za tuhle mladickou lehkovážnost byl nesnesitelný puch linoucí se od té doby z vysavače pokaždé, když ho táta zapnul. Takže často.

Když tátu luxování pomalu přestávalo naplňovat, vzal si do parády okna. Nestačilo je umýt jednou, ale rovnou třikrát. Za všechny ty roky, kdy je máma zanedbávala. Když byl hotov s okny, rozebral, plátek po plátku omyl, vysušil a pak zase peč-

livě složil všechny žaluzie. Nezvyklé množství světla, které začalo do bytu pronikat, odhalilo další nedostatky.

Jako první se objevil obal na dálkovém ovládnání televize. („To si nepřejte vidět, co jste kolem těch čudlíků dovnitř nasvinili za svinstva.“) Vyčištěný ovladač táta nekompromisně nasoukal do igelitového obalu od švýcarského zubního kartáčku Curaprox, který má lidstvo ochránit před paradontózou. Huga ochránil před televizí. Ovladače v prezervativu, jak tomu táta říkal, se totiž odmítal dotknout.

Táta v bytě postupně vyčistil a igelitem obalil od sedačky po reprobedny všechno, co vyčistit a obalit šlo. Fleky na koberci drhnul s takovou vehemencí, až koberec na několika místech prodřel, což se pokusil zakrýt velkou ovčí kůží, kterou ovšem taky opatřil igelitovým potahem. Údajně na ochranu před Otou. Ota igelit z ovčí kůže dílem sežral a dílem se do něj zamotal tak, že se málem udusil. Mámě tím poskytnul dostatečnou záminku k tomu, aby všechny zbývající igelity hystericky servala, čímž udělala byt zase vcelku obyvatelným. Až na „švýcarský prezervativ“, který se z nějakého nevysvětlitelného důvodu ujal.

Starým kartáčkem na zuby pak táta vydrhnul spáry mezi kachličkami v koupelně i kuchyni, a to jak na podlaze, tak na stěnách. Když nad tím máma koulela očima, odvětil, že kdyby stěny pravidelně luxovala, nemusel by je teď pulírovat.

Máma na to, že by možná i luxovala, ale jak to má proboha dělat, když je táta s vysavačem srostlej?! „Dyť ty ten smradlavý krám zapínáš dřív, než vůbec stihne Otovi odpadnout drobek od pusy!“ Je smutná pravda, že potom co máma odmítla při krmení Otu podkládat igelitem i možnost krmit ho na bal-

koně, sedával táta s nastartovaným vysavačem poblíž batolete pokaždé, když se mámě nepodařilo krmení utajit, čímž všechny dost štvál a Otu děsil.

Odsud byl už jen krůček k osudné rodičovské výměně na téma „někdo tu uklízet musí, když ty seš taková bordelářka“. Názory na to, co všechno si tenkrát rodiče řekli nebo neřekli, se rozcházejí (Hugo byl bohužel ve škole, takže to zná jen z vyprávění). V jednom se ale oba shodnou. Věcná diskuze skončila ve chvíli, kdy táta na mámu vytáhnul použitou vatovou tyčinku na uši v dalším tolik oblíbeném obalu od švýcarského zubního kartáčku. Než byla pečlivě uložena jako předmět doličný, ležela zapadlá za pračkou.

Pro tátu to byl politováníhodný důkaz Otovy nadprodukce ušního mazu a mámina úklidového selhání, zatímco pro mámu to byl moment, kdy se jí zatmělo před očima a tátu sáčkem s použitou tyčinkou sešvihala jak malého kluka. Ječela přitom, že čas na to, aby ji tím svým věčným úklidem šikanoval, si najde, ale na to, aby přidělal věšák na ručníky, kterej po něm už tři neděle chce, na to čas nemá! A vůbec, co si to k ní dovoluje, ona je matka v domácnosti s malým dítětem, a většinu času neví, kde jí hlava stojí. Když táta odpověděl, že Ota není malý dítě, ale velký čuně zrovna jako jeho velevážená matka, sbalila si máma kufr a před nastoupenými sousedy odkráčela s Otou v náručí bydlet k tetě Líbě. Na odchodu tátovi doporučila, aby se obalil igelitem a v tom svém pígl nýgl kvartýru zdechnul. Sám.

S jejich rozchodem to ale nebylo tak horký, jak by se mohlo zdát. Teta Líba se totiž zrovna dala dohromady s o dvacet let mladším, pohledným (a jak se později ukázalo, z vězení čerst-

vě propuštěným) Kostou. To poslední, o co Líba v dané situaci stála, byla mladší sestra nakvartýrovaná se dvěma fakany v její garsoniéře.

Teta Iva měla byt sice větší, ale taky měla v té době od dvou do šesti koček, dva bernardýny a čtyři děti tak přátelské povahy, že pokud to jen trochu šlo, snažila se jim máma vyhnout. Navíc Líba stihla Ivu telefonicky varovat, takže když se máma s Otou blížili k jejich domu, byla už Iva vyložena v okně. „Eduš, k nám jenom na vlastní nebezpečí, my máme vši.“ Nebyl nejmenší důvod jí nevěřit.

Do Austrálie za tetou Irenou to bylo trochu z ruky a u babičky by se zbláznila, tak máma udělala čelem vzad. Koupila láhev červeného, nakráčela s Otou do kanceláře zaskočeného šéfredaktora *Královéhradeckého deníku*, se kterým kdysi chodila na gympl, sdělila mu, že Milan to místo editora bere a že si od něj z kanceláře musí nutně zavolat. Tátovi, který vzal telefon po prvním zazvonění, stejně tak suverénně oznámila, že jestli chce ještě někdy v životě vidět děti, nastoupí od prvního v novinách a s úklidem končí.

Zatímco táta řešil svoje trauma ze ztráty místa úklidem, máma řešila jiná traumata. Eduška jako zkušená knihovnice Lékařské fakulty Univerzity Karlovy moc dobře věděla, co dokáže s lidským organismem napáchat obezita. Jako žena si pak nemohla nevšimnout, že z třiatřiceti kil nabraných v těhotenství se jí i dva roky po porodu pětadvacet kilo pořád drží.

Do boje s nadváhou se máma pustila s urputností sobě vlastní. Začala vařit zdravě a sportovat. Těžko říct, co z toho bylo horší. Jako první se z domácnosti odstěhovaly uzeniny a maso – s výjimkou ryb. Ovšem ne těch „hnusnejch tučnejch kaprů“,

který chytal táta a o nichž máma tvrdila, že by je „nejedly ani děti v Africe, protože smrděj blátem“. Na jejich jídelním stole se zabydlely ty správné a dobré mořské ryby.

Táta mámě vracel urážku kaprů po svém. „Dobrý byly ty ryby do chvíle, než se potkaly s tebou,“ supěl do talíře a Hugo s ním musel souhlasit. (Že máma neumí vařit, tušil od chvíle, kdy poprvé obědval ve školce. Zatímco ostatní děti tamní obědy bojkotovaly, pro Huga byly svátkem a rád po ostatních dojídal. Při pátečních cestách ze školky domů občas pobrekával, ale máma si naštěstí myslela, že pláče steskem po kamarádech, které teď dva dny neuvidí.)

Že ryby nebyly to nejhorší, co z máminy nové dietní kuchyně ochutnali, Hugovi s tátou došlo ve chvíli, kdy poznali sójové maso. „Kdo žere sójový maso, ten sere sójový maso! To, milá zlatá, jen tak nebude!“ hulákal táta na mámu ze záchoda, když na něj zoufale tloukla. Na každého z nich měla sója právě opačný účinek. Sójové maso bylo nahrazeno tofu, tofu postupně nahradily luštěniny, a táta se na záchodě zamykal na delší a delší dobu.

Spolu s bílými zabijáky (mouka, cukr, sůl) odešly z jejich domova i poslední zbytky radosti. Nad vodou je drželo jen Otovo roztomilé žvatlání. Táta se prakticky odstěhoval na ryby a Hugo opustil rodný dům i rodné město Hradec Králové a začal studovat v Praze. V Praze pak už zůstal. Nemohl sice sledovat přechod od jakžtakž vařených jídel k raw stravě v přímém přenosu, ale slyšeli o tom se Zuzanou dost na to, aby se vždycky, když jedou na návštěvu, stavili nejdřív v *Burger Kingu*, pak u *McDonald's* a nakonec v *KFC*. Tak se dá s trochou štěstí přežít i třídní návštěva chalupy za Hradcem, kam se rodiče prakticky přestěhovali v den, kdy Ota odmaturoval.

Kdyby zůstalo jen u vaření, dalo by se to možná vydržet, jenže máma do jejich domácnosti zavlekla i sport. A co hůř, nutila je sportovat s ní. Táta to se sportem vyřešil po svém. Potom co si v posilovně na lekci zvané Břišní pekáč prdnul tak, že (podle mámy) znemožnil celou rodinu, už ho do svých sportovních aktivit nezapojovala. Svým způsobem si za to mohla sama, stalo se to v luštěninovém období, kdy se něco podobného dalo předvídat, ale máma jakoukoli spoluvinu odmítá. Do posilovny přestala chodit a dodnes se k ní zdráhá přiblížit na míň než sto metrů. Jako by snad nad vstupem bylo vytesáno *Ta posilovna, kde si Milan prdnul*.

Huga týrala na kole tak dlouho, až si ho přestal zamykat a modlil se, aby mu ho co nejdřív ukradli. To se sice povedlo, ale policajti ho do týdne našli. Bezpochyby je to jediné ukradené kolo v historii, které kdy Policie ČR vrátila původnímu majiteli. Hugo to oslavil tak, že na něm odjel do Kostelce nad Orlicí, opřel ho o stěnu městského úřadu a domů se vrátil vlakem. I když mámě tvrdil opak, „odcizení“ tentokrát nehlásil a jen hlasitě lamentoval, jaký je smolař. V tom se bohužel nemýlil. Výrobní číslo totiž pořád bylo v jakési policejní databázi, takže se Hugovi kolo vrátilo za necelé tři dny. Po cyklosprintu na Šerlich, který letní prázdniny proměnil v peklo, co pálilo i týden poté, udělal Hugo něco, na co sice obzvlášť pyšný není, ale vzhledem k okolnostem doufá, že mu to vesmír jednou odpustí. Za šera letního večera sjel s kolem do Správcického rybníka v místech, kde se ještě nedávno těžil štěrk, a kde je obzvlášť hluboký.

Místo cyklistických výprav s mámou začal chodit s tátou a malým Otou na ryby, což byla sice nebetyčná nuda, ale o dost

míř to bolelo. Navíc se vždycky našla příležitost, aby se Hugo na chvíli nenápadně vytratil a zkontroloval, jestli v místech, kde se nad kolem zavřela hladina, neplave náhodou policejní potápeč s výpisem pohřešovaných kol, čehož se Hugo první týdny upřímně obával.

Jenomže mámu nebavilo jezdit na kole sama. Taky se často ztrácela a oni pro ni po nocích museli jezdit autem. Většinou skončila v poli za nějakou vesnicí zhruba padesát kilometrů od chalupy, ale jednou navztekaná, že se zase ztratila, dojela až do Polska. Když si k Vánocům přála rotoped, všem se ulevilo.

Z Hugova dětského pokoje se postupem času stala mámina posilovna. Hugo měl pocit, jako by s dětským pokojem přišel o dětství. Ve skutečnosti přišel jen o všechny svoje věci (včetně skautských deníků a fotek), které musely ustoupit rotopedu, bench lavici, jógamatce a žebřinám. Táta se mu sice občas pokouší namluvit, že deníky a fotky jsou bezpečně schované v krabicích na půdě, jenže Hugo na půdě byl a žádný krabice s fotkami tam nejsou. Ať žije sport!

Jediný, kdo se máminu sportování nechtěl nebo nemohl bránit, byl Ota. Malý Ota miloval běžky a máma byla na jeho běžkařské výkony hrdá. Když mu bylo sedm, vyhrál juniorský závod na pět kilometrů. Máma ho za odměnu vzala na běžkařský výlet ze Dvora Králové do Kuksu. Hustě chumelilo, ale to ji nemohlo odradit, Eduška za sportem vyráží v jakémkoli počasí. Protože na ni však juniorský šampion nebyl dost rychlý a zpomaloval ji, řekla mu v půlce trasy, ať se drží stopy, a vyrazila napřed. Směr ve vánici udávala pískáním na píšťalku. Jenže Otík potřeboval čurat a zdálo se mu, že pískání slábně. Báł se, že když zastaví, zmizí slábnoucí zvuk píšťalky docela. Bojo-

val statečně, bojoval dlouho. Když dojel do Kuksu, kde na něj čekala máma s čajem a píšalkou, měl už pomočené kamaše přimrzlé k nohám.

Teď máma běhá. Sama. Jednou by chtěla uběhnout maraton. Neběhá proto, aby shodila, těhotenská kila jsou dávno pryč, běhá z preventivních důvodů. Jestli se totiž Eduška něčeho v životě opravdu bojí, pak toho, že bude tlustá po babičce. Té se nastřádala kila ze čtyř těhotenství, a ačkoli ji Hugo nade všechno miloval, musí uznat, že pohled na ni nebyl v posledních letech jejího života nic příjemného. Teprve když babička umřela, ukázalo se, že její enormní rozložitost byla zčásti způsobená i zástěrou.

Eduška zdravou stravu nevštěpovala jenom jim, ale i babičce. Dělal to samozřejmě pro její dobro a zdraví, ve jménu nižších hodnot cholesterolu. Jenže babička měla o dobrou, zdraví a hodnotách úplně jiné představy. Když jí máma začala jídlo zabavovat, „protože po dobrým to s ní prostě nešlo“, našila si babička do zástěry spoustu vnitřních kapes, které napěchovala zásobami. Babičku nakonec nezabila morbidní obezita ani cholesterol, ale její modrá zástěra s bílými puntíky. Po jedné obzvlášť vypečené hádce s mámou si popletla kapsičky. Místo pytlíku s ovocnými čočkami zajídala kynuté knedlíky, které si uvařila na spravení nálady, pytlíkem nasyslených ibalginů. Hugo s tátou se snažili před mámou nezmiňovat, že to celé mohla být tak trochu i její chyba. Od toho tu ostatně byly máminy sestry.

Babička zřejmě tušila, že se její čas krátí, a protože měla ve věcech ráda pořádek, oblepila pár měsíců před smrtí veškeré vybavení bytu různobarevnými štítky. Tak bylo jasně dáno, co